

Nu suntem melci. Sau suntem?

Piesă într-un act și epilog

Motto: Dacă crezi că poți, ai dreptate. Dacă crezi că nu poți, ai dreptate.

NU SUNTEM MELCI. SAU SUNTEM?

PERSONAJE

PAUL

NINA, soția lui Paul

VĂDUVA

CITITORUL DE CONTOR

MIREASA

UN NUNTAȘ

REGELE

Acțiunea se petrece într-un univers paralel.

NU SUNTEM MELCI. SAU SUNTEM?

*Un gard și o poartă, câteva flori, un tufiș, niște buturugi. O bancă lângă poartă.
Pe gard, o plăcuță cu adresa: Str. Narciselor nr. 5.*

Scena 1

Paul și Nina, cărând după ei niște bagaje, ajung în fața porții. Se opresc.

NINA (*târându-și picioarele*): Am obosit. Stai să m-așez numai un pic, să-mi trag sufletul. Mă dor picioarele îngrozitor.

Nina pune bagajele pe băncuță și se așează oftând.

PAUL: Dar ce rost are să te mai așezi acum, când am ajuns acasă?

NINA: Da, ai dreptate. Doar că voiam să vorbesc ceva cu tine.

PAUL: Păi n-am vorbit tot drumul? Hai că vorbim înăuntru.

NINA: Acum, dacă tot ne-am așezat...

PAUL: Spune. Ce voiai să vorbim?

NINA: Mă gândeam pe drum că vreau să facem și noi ceva.

PAUL: Cum adică? Să facem ce?

NINA: Aș vrea să ne schimbăm vibrația.

PAUL: Vibrația... Și cu ce vrei s-o schimbăm?

NINA: Cu altă vibrație, mai înaltă.

PAUL: Păi de ce, dragă? Ce, vibrația noastră nu mai e bună?

NINA: Se pare că nu. Știi, vibrația pământului s-a schimbat deja, și dacă nu ținem pasul cu ea, rămânem de căruță.

PAUL: Aha... Adică ce vrei să zici?

NINA: Adică cine vrea să treacă dincolo, e musai să-și schimbe vibrația.

PAUL: Unde dincolo, dragă?

NINA: Nu știu precis. Dincolo. Am văzut și eu pe internet.

PAUL: Dincolo... Dar aici ce-are? Nu e bine?

NINA: Cică nu. Adică, e bine și-aici, dar dincolo va fi mult mai bine. Iar cei ce nu-și schimbă vibrația... s-ar putea să dispară.

PAUL: Și cât ne costă chestia asta?

NINA: E o chestie spirituală. De ce te gândești tot timpul la bani?

PAUL: Vrei să spui că e gratis? Eu știu că ce e gratis, de obicei costă mai scump.

NINA: Adevărul e că încă nu știu, dar mă interesez și-ți spun.

PAUL: Eu voiam să reparăm acoperișul, că s-a anunțat că-ncep ploile.

NINA: Da, ziceam că-l reparăm de-acum doi ani. Dar dacă trecem dincolo, s-ar putea să nu mai fie nevoie.

Scena 2

NINA: Auzi, Paul... Nu ți se pare că e prea lumină?

PAUL: Asta fiindcă s-a mărit ziua, de-aia.

NINA: Nu, nu-i asta. Auzi... Tu observi ceva?

PAUL: Ce?!

NINA: Casa unde e?

PAUL: Casa? Care casă?

NINA: Casa noastră. Cum care casă?!

PAUL: Casa... *(Se uită peste gard, lungindu-și gâtul)*. Așa e. Nu mai e casa.
Cei doi vorbesc calm, fără să intre în panică.

NINA: Oare ce s-o fi întâmplat? Am greșit cumva adresa?

PAUL *(privind plăcuța de pe gard)*. Nu, nu cred. Sau... Auzi, ia dă-mi puțin buletinul.

NINA: Ce buletin?!

PAUL: Buletinul tău. De identitate.

Nina scotocește prin geantă și-i întinde cartea de identitate.

PAUL: ...Narciselor 5. Da, asta e. Știi, am auzit cazuri când oamenii aveau Alzheimer și n-au mai știut să se întorcă acasă.

NINA: Crezi că am făcut Alzheimer? Amândoi deodată?!

PAUL: Poate o fi vreo epidemie.

NINA: Nu, nu cred asta... Doamne, nu mai avem nimic!

PAUL: Da, nici măcar Alzheimer.

NINA: Atunci... Unde-o fi casa noastră?!

PAUL: O fi luat-o tornada.

NINA: Ce tornadă?!

PAUL: Ce contează ce tornadă? Am văzut eu în filme. Vine tornada și-ți ia casa. E așa, ca o vijelie, dar mult mai puternică.

NINA: Da, în filme. *(Se uită în sus după casă)*. N-o văd. Nu e nici pe sus... Da, am văzut și eu tornade, în filme. Dar nu pe-aici, pe la noi. N-am văzut niciodată case plutind în aer.

PAUL: Ei, se schimbă vremurile. Sau poate viitura? Tu n-ai văzut la televizor? Se întâmplă tot felul de nenorociri.

NINA: Da, la televizor... Acum nu mai avem televizor. Așa că n-o să mai vedem nenorociri.

PAUL: Asta e bine, într-un fel. Nu crezi?

NINA: Ai dreptate... Dar parcă nu-mi vine să cred... Auzi, poate-au furat-o hoții. Ai încuiat ușa când am plecat?

PAUL: Sigur c-am încuiat-o. Nu, dacă veneau hoții, furau ce găseau prin casă, nu casa cu totul.

NINA: Da, dar ce să ia de la noi din casă?

PAUL: Eu cred c-au intrat, s-au enervat că n-au găsit nimic să le placă și-au luat toată casa.

NINA: Ei, găseau ei ceva să le placă. Aveam câteva cărți care mie-mi plăceau foarte mult.

PAUL: Ce să facă hoții cu cărțile tale?... Dar mai aveam și niște slănină în frigider.

NINA: Și murăturile... Unde mai găsesc ei așa murături?

PAUL: Vai, murăturile! Uitasem de murături.

Scena 3

NINA: Auzi, dar copilul? Nu le-a plăcut nici copilul? Copilul e chiar drăguț. Chiar, unde-i copilul?!

PAUL: Copilul e la maică-ta, dragă...

NINA: A, da, uitasem. Ia sună-l, poate știe el ceva.

Paul scoate telefonul și încearcă să sune, apoi îl bagă la loc în buzunar.

PAUL: N-am semnal... De ce oare nu-i semnal? Au luat și semnalul?

NINA: Cine, dragă?

PAUL: Ȑia care au luat casa. Trebuia să ne facem o casă mai mare, să nu poată pleca hoții cu ea.

NINA: Da... Dar e greu de încălzit o casă mai mare.

PAUL: Ei, acum am scăpat de grija asta. Nu mai avem de ce s-o încălzim. Dacă au luat-o, s-o încălzească ei. Să repare ei acoperișul... Auzi... poate a ars.

NINA: Cine?!

PAUL: Casa. Ai scos fierul de călcat din priză când am plecat?

NINA: Bine-nțeles. Am scos fierul, am udat florile, am hrănit câinele... Chiar, câinele unde e?!

PAUL (*uitându-se peste gard*): Rocky... Cuțu, cuțu, cuțu!... Nu e nici câinele! (*Uitându-se pe cer*): Nu e nici pe sus.

NINA: Cățelul meu! Ce-au avut cu el?!

PAUL: Cine?

NINA: Hoții ăia care ne-au furat casa.

PAUL: Nu, nu cred că au fost hoții. Hoții n-ar fi plecat și cu câinele.

NINA: Da, ai dreptate. Poate o fi ars.

PAUL: Câinele?!

NINA: Nu, dragă, casa. Știi, câteodată casa arde de la trăznit.

PAUL: Dar nu trebuia să fie aici? Așa, arsă? Adică niște ruine, ceva... Ori, ia uită-te, iarbă, flori... Parcă nici n-a fost casă aici.

NINA: Dar a fost, nu-i așa? A fost. Casa noastră. Auzi, Paul... Poate a luat-o banca. Am auzit tot felul de cazuri când au rămas oamenii fără casă că le-a luat-o banca.

PAUL: Da, am auzit și eu, dar noi n-aveam împrumut la bancă. Ori... N-aveam, nu-i așa?

NINA: N-aveam, dar... crezi că contează? Cu băncile astea te poți aștepta la orice.

PAUL: Da, dar câinele? Crezi că lua banca și câinele?

NINA: Nu, nu cred. Câinele nu aduce profit... Bine că n-am fost acasă. Poate ne lua și pe noi.

PAUL: Ei, n-ai de unde să știi. Auzi, dar unde-o fi acum casa noastră?

NINA: Poate că e într-un loc mai bun. Într-o țară mai... Într-o țară. Poate-a ajuns în America. Dacă noi n-am reușit, poate măcar ea... Ce-o să ne facem fără casă? Te-ai gândit?

PAUL: Nu m-am gândit. Știi, când ai casă, nu te gândești ce te-ai face fără casă. Dar am să mă gândesc de-acum încolo. Auzi, crezi că avem nevoie de casă? Nu se poate și fără?

NINA: Am auzit că sunt unii fără casă... Se cheamă homeless. Chiar, acum suntem și noi homeleși din ăia.

PAUL: Hai să ne gândim împreună. Doar suntem o familie. Of, îmi vine să mă dau cu capul de pereți. Dar de unde pereți?!

Scena 4

NINA: Auzi, Paul... Ce este casa pentru tine?

PAUL: E locul în care mă întorc întotdeauna. De oriunde, mă întorc acasă. Și aici, te găsesc pe tine. Oare unde o să mă mai întorc de-aici încolo? Ce-o să facem acum? Unde-o să te mai găsesc pe tine?!

NINA: Crezi că vom mai fi aceiași, fără casă?

PAUL: Eu cred că da. Doar nu ne identificăm cu casa.

NINA: Nu, dar... Mi-am uitat niște calități în casă.

PAUL: Cum adică?

NINA: Uite, eu cred că eram o bună gospodină. Adică păstram casa curată. Măturam în fiecare zi. Ștergeram praful. Băteam covoarele.

PAUL: Nu, covoarele le băteam eu.

NINA: Bine, ai dreptate. Te puneam să bați covoarele. Eram o bună gospodină în raport cu casa. Acum, eu cum mai demonstrez asta? Ce mai mătur? Ce mai șterg? Ce mai bat?

PAUL: Auzi, Nina... Să mă ierte Dumnezeu, dar mie nu mai îmi pare chiar așa de rău că nu mai trebuie să bat covoarele.

NINA: Tu vorbești serios? Eu credeam că-ți place. Oricum, tu îți dai seama cum se fac ele acum când nu mai are cine să le bată? Îți dai seama cum vor arăta când vor veni înapoi? Paul, vor veni, așa-i?

PAUL: Nu știu, Nina... *(Se uită pe sus)*: Lasă, nu te mai gândi. Acum le bate vântul... Auzi, Nina... dar dac-am muri? Tot trebuie să murim la un moment dat.

NINA: La asta nu m-am gândit. Poate am și murit deja. Asta poate fi o explicație.

PAUL: Da, uite, am ajuns la loc luminat, cu verdeață...

NINA: Unde nu este durere, nici întristare, nici suspin...

Scena 5

Intră Văduva, cu un buchet de flori, un mănunchi de lumânări și o urnă.

VĂDUVA: Aici e cimitirul?

NINA: Nu, adică nu cred.

VĂDUVA: Nu-i aici Narciselor 5? *(Scoate o hârtie din geantă)*: Uite, mi-am notat aici adresa. Narciselor 5.

PAUL: E Narciselor 5, dar aici nu e niciun cimitir. E casa noastră.

VĂDUVA: Eu nu văd nicio casă. De ce ziceți că e casa dumneavoastră? Ori locuiți în cimitir?!

NINA: Nuuu, cum să locuim în cimitir? Era o casă aici, dar a dispărut.

VĂDUVA: Ce ciudat! O să întârzii la înmormântare. Știți, mi-am pierdut un prieten. Adică era un prieten al soțului, că de-aia l-am luat și pe el (*arată spre urnă*). Pot să mă așez puțin? Mă dor picioarele. N-aveam alți pantofi negri decât ăștia cu toc.

NINA: Da, sigur. Luați loc... (*Arată spre urnă*): Dânsul e soțul dumneavoastră?

VĂDUVA: Da, e soțul meu, Andrei. A fost factor poștal.

PAUL: Și cum a ajuns... așa?

VĂDUVA: El a cerut să fie incinerat. Înainte să moară, bine-nțeleș... Adică a cerut înainte să moară, dar l-am incinerat după ce-a murit.

NINA: Firește... Dar de la ce i s-a tras? A fost bolnav? Accident?

VĂDUVA: Nici una, nici alta. I s-a tras de la sănătate. Știți, în ultima vreme, era exagerat de sănătos.

PAUL: Și poți să mori din asta?!

VĂDUVA: Se pare că da. Știți, ce-i mult, nu-i bun... Or el, fiind factor poștal, mergea mult pe jos... Sănătate curată. A murit mergând. Știți cumva ce s-o fi întâmplat cu cimitirul?

PAUL: Habar n-am. Dar să știți că noi locuim aici de ani de zile și n-am auzit să fie vreun cimitir la noi în curte.

VĂDUVA: Serios? (*Se mai uită o dată pe adresă*): Narciselor 5... Înseamnă că a dispărut.

NINA: Cine?

VĂDUVA: Cimitirul.

NINA: Ai auzit, dragă? Nici să murim nu mai putem, că a dispărut și cimitirul.

PAUL: Bine, dar tu crezi că acolo mergem când murim? La cimitir? Nu mergem în rai?

NINA: Da, unii dintre noi. Ția buni. Dar n-aș vrea să ajung singură în rai.

PAUL: Adică ce vrei să spui?

NINA: Știu eu?... De când n-ai mai fost la biserică?

PAUL: Adică sunt buni numai ăia care merg la biserică? Și care pupă moaște? Vrei să spui că tu n-ai păcate?

NINA: Ei, cine n-are păcate? Că de-aia ne-a pedepsit Dumnezeu și ne-a luat casa de sub noi.

VĂDUVA: Dumnezeu n-ar face așa ceva.

PAUL: Da' chiar! Asta e o blasfemie. Adineauri ziceai că ți-au furat casa hoții, acum spui că ți-a furat-o Dumnezeu.

NINA: Auzi, Paul... Dar dacă a dispărut și raiul?

VĂDUVA: Cum să dispară raiul?!

NINA: Știu eu? Cum a dispărut casa, cum a dispărut cimitirul...

PAUL: Dar dacă a dispărut raiul, poate că a dispărut și iadul... Măcar nu mai ne e teamă că vom ajunge în iad.

Văduva scoate un telefon și încearcă să sune.

VĂDUVA: Dar de ce nu merge? Ah, nu-i semnal aici.

Scena 6

Apare Cititorul de contor, cu o agendă, un pix și o lanternă.

CITITORUL DE CONTOR: Bună ziua. Am venit să citesc contorul.

NINA: Numai ăștia nu mai dispar...

CITITORUL DE CONTOR: Sper că ați legat câinele. Știți că data trecută m-a mușcat.

CITITORUL DE CONTOR intră în curte, se plimbă de jur-împrejur apoi iese.

CITITORUL DE CONTOR: A dispărut contorul.

PAUL: Contorul? Dar nu vedeți că a dispărut toată casa?

NINA: Și câinele a dispărut.

VĂDUVA: Și cimitirul.

CITITORUL DE CONTOR: Asta nu e treaba mea. Dar contorul e proprietatea companiei. Trebuie să vă întocmesc proces-verbal de amendă. Am să vă taxeze la paușal. Și răspundeți și penal pentru asta, să știți. Ia, dați-vă mai încolo, să m-așez și eu să scriu procesul-verbal.

PAUL: Cum adică? Ce vreți să spuneți?

VĂDUVA: Adică vă paște pușcăria.

NINA: Aoleu! Păi de ce? Ce-am făcut?

CITITORUL DE CONTOR: N-ați avut grijă de contor, așa cum prevede contractul. Ați citit contractul? (*Așezat pe bancă, scrie procesul verbal*).

PAUL: Bine-nțeles că nu. De ce să-l citim? Credeți că îl citește cineva? Are zeci de pagini și nu poți să schimbi nimic. Semnezi sau nu semnezi. Ce, aveam de ales? Dar nu e vina noastră. Cine-a luat casa, a luat și contorul. Să răspundă el atunci.

CITITORUL DE CONTOR: Care el? Cine ziceți că a luat casa?

NINA: Nu știm încă. Dar o să facem plângere la poliție. (*Către Paul*): Paul, n-ar trebui să facem plângere la poliție?

PAUL: De ce să facem plângere?

NINA: Să anunțăm dispariția casei.

PAUL: Da, ce să spun... Nu-i de-ajuns că ne amendează ăsta cu contorul? Ce crezi că o să facă poliția? O să dea vina tot pe noi. Sau îți închipui că ne găsesc ăia casa?!

NINA: Da, ai dreptate. Poate ne și amendează, că n-am avut grijă de casă.

PAUL: Ei, și dacă mergem la pușcărie, ce? Oricum n-avem casă.

NINA: Da' chiar!

PAUL: Acum e bine în pușcărie. Am mai auzit de din ăștia fără casă, cum se apropie iarna, fură ceva ca să-i prindă și să intre în pușcărie. Acolo e cald, la răcoare.

NINA: Și e gratis?

PAUL: Ce să fie gratis?

NINA: Cazarea. Mâncarea. Căldura. Lumina.

PAUL: Da, e gratis.

NINA: Păi e bine așa. Dar cum de au de toate gratis? Adică pentru infractori e gratis, iar noi,ăștia cinstiți, plătim de ne ia dracu'. Zău, nu-i corect.

CITITORUL DE CONTOR: De fapt, nu e gratis. Doar că plătește statul.

PAUL: Da, din taxele și impozitele pe care le iau de la noi.

VĂDUVA: De la care noi?

CITITORUL DE CONTOR: Noi,ăștia de-afară. Contribuabili.

NINA: Adică noi, cetățenii cinstiți, muncim pentru ăia din închisori?!

PAUL: Da, bună treabă...

VĂDUVA: Auziți, dar n-aveți asigurare?

NINA: Chiar! Paul, n-avem asigurare?

PAUL: Ba cred c-avem. Dar nu știu dacă e asigurată și în caz de dispariție.

NINA: Păi hai să vedem. Unde e asigurarea?

PAUL: În sertarul de la bibliotecă..

NINA: Adică în casă.

PAUL: Da...

Scena 7

Se aude: S-a furat mireasa... mireasa... mireasa... Apoi apare o mireasă însoțită de un nuntaș. Mireasa are un buchet de trandafiri albi, Nuntașul are o sticlă de șampanie din care mai ia din când în când câte-un gât. Se uită la adresă, se uită unul la altul, se plimbă de-a lungul gardului, se uită peste gard în timp ce toți ceilalți îi urmăresc cu privirea.

MIREASA: Nu-i aici... De ce m-ai adus aici? Unde-i restaurantul?

NUNTAȘUL: Văd și eu că nu-i, dar... Aici trebuia să fie. *(Către cei de pe bancă):* Nu vă supărați, știți cumva unde e restaurantul Căprioara?

Cei de pe bancă ridică din umeri, dau din cap.

PAUL: Căprioara? Nu-i pe-aici.

NUNTAȘUL: Cum așa? Acum câteva ore era aici.

PAUL: Credeți-mă, dacă era, știam și eu.

NINA: Sigur, cum să nu știi tu?

CITITORUL DE CONTOR: Are dreptate domnul, nu e. Precis nu-i în circumscripția mea. Dacă nici eu nu știu...

VĂDUVA: Aici, în București? Eu știam unul în Predeal.

MIREASA: Nu, aici în București. Adică așa cred...

NUNTAȘUL *(scoate invitația de nuntă din buzunar)*: Așaaa... Nicoleta și Aurelian... împreună cu nașii... vă invită... uite, Restaurantul Căprioara, salonul Imperial, în strada Narciselor nr. 5. Vedeți?

NINA: Dar nu spune orașul, nu?

NUNTAȘUL: Nu, dar se subînțelege.

PAUL: Dar de ce se subînțelege?

NINA: Eu nu mai subînțeleg nimic.

MIREASA: Mi-e dor de iubiiii... Du-mă la iubi înapoi.

NUNTAȘUL: Ei, poftim! I-e dor de iubi! Și eu ce fac cu mireasa acum?! Că trebuie s-o predau mirelui. Am negociat și răscumpărarea.

CITITORUL DE CONTOR: Zău? Cât ți-a dat pe ea?

NUNTAȘUL: O sticlă de whisky, un abonament la sală și un nonsens.

VĂDUVA: Zău? Cum adică un nonsens?

CITITORUL DE CONTOR: Ai plătit impozit pe ele? Trebuie să plătești impozit.

NUNTAȘUL: Să plătesc impozit pe nonsens?!

PAUL: Ce-i ăla un nonsens?

NUNTAȘUL: Habar n-am, dar am acceptat, că n-am reușit să obțin mai mult de la el. E prietenul meu, dar e al dracului de zgârcit.

MIREASA: Cine, iubi?! Iubi al meu zgârcit? Vaaai, nu-i adevărat!

NINA: Și ce-ai de gând să faci cu nonsensul ăla?

NUNTAȘUL: Nu m-am gândit încă. Deocamdată trăiesc în el.

PAUL: Ca și noi, de altfel.

VĂDUVA: Suntem cam înghesuți. Nu putea să-ți dea un nonsens mai mare?

CITITORUL DE CONTOR: Să încăpem cu toții.

MIREASA: Vreau la iubiiii! Trebuie să plecăm în voiaj de nuntă. Mergem la Veneția. Auzi, cu nașul ai vorbit?

NUNTAȘUL: Ce să vorbesc cu nașul?

MIREASA: Să vină să ne ia de-aici. Nașul rezolvă tot.

NUNTAȘUL: Era beat încă dinainte să plecăm noi.

MIREASA: Și ce? Nașul e beat mereu. Vaai, e de necrezut. Ia să-mi fac un selfie să postez pe Facebook...

Mireasa își face un selfie, două, trei, apoi încearcă să posteze pe Facebook.

MIREASA: Ah, uitasem că n-am semnal. Eu cred c-o să trag un pui de somn. A fost o zi tare obositoare.

Mireasa se culcă pe jos.

MIREASA: Are cineva o pernă?

PAUL (*către cititorul de contor*): Auziți, dumneavoastră mergeți printr-o grămadă de case. Ați mai pomenit așa ceva?

CITITORUL DE CONTOR: Să pomenesc ce?

PAUL: Să dispară casa.

CITITORUL DE CONTOR: Stați să mă gândesc... O singură dată, erau niște țigani care construiseră fără autorizație. Dumneavoastră aveți autorizație?

PAUL: Avem, cum să n-avem?

CITITORUL DE CONTOR: Asta aici în România. Dar soră-mea din America a rămas și ea fără casă. I-a furat-o unul cu care trăia, un mexican.

NINA: Cum adică, i-a furat-o?

CITITORUL DE CONTOR: A, a fost simplu, că avea roți. Trăiau într-o rulotă. Și soră-mea, când s-a întors de la restaurantul unde lucrează, nu și-a mai găsit nici casa, nici mexicanul. Dar casa voastră n-avea roți, așa-i?

PAUL: Nu, normal că n-avea.

MIREASA: Nu-mi dă nimeni o pernă? Că nu pot să dorm fără pernă. Și vreau să fac sex. E noaptea nunții, ce dracu'?!

NUNTAȘUL: Nicoletto, potolește-te. Cu cine vrei să faci sex? Ești nebună?

MIREASA: Nu știu, cu cine-o fi. Nu mă vrea nimeni?

Bărbații fac un pas spre ea. Văduva ia urna de pe bancă și o strânge la piept. Nina îl trage pe Paul spre ea.

PAUL: Nu pot să te-ajut, dragă, sunt însurat.

CITITORUL DE CONTOR: M-aș băga eu, dar mai bine mă duc dracului acasă, să nu dispară și casa mea. Țasta-i procesul-verbal. Dacă plățiți în 24 de ore, amenda e la jumătate.

Paul ia procesul-verbal și îl înfige într-un cui din gard. Cititorul de contor se împiedică de mireasă.

CITITORUL DE CONTOR: Luați mireasa asta de pe jos, era să-mi rup gâtul.

CITITORUL DE CONTOR iese.

Scena 8

Văduva tot încearcă să dea un telefon.

NINA: Auzi, Paul, noi unde dormim la noapte?

PAUL: Dormim și noi pe-aici, pe iarbă. Ca mireasa asta.

NINA: Noroc că e vară. Dar la iarnă, ce dracu' facem, Doamne iartă-mă?

PAUL: Ne facem un iglu.

NINA: Un ce?!

PAUL: Un iglu. O casă de-aia de gheață, ca eschimoșii.

NINA: O casă de gheață?! Țasta-i alt nonsens. Azi avem parte de prea multe nonsensuri, nu crezi? Nu poți locui într-o casă de gheață.

NUNTAȘUL: Eu am auzit că oamenii plătesc bani grei ca să stea în hotelul de gheață.

VĂDUVA: Unde, la Polul Nord?

NUNTAȘUL: Nu, aici, la noi. Și nu numai casa e de gheață. Și mobila e de gheață. Până și paharele sunt de gheață. Asta e bine, că berea e rece tot timpul.

NINA: Serios?! Chiar totul, totul e de gheață?

NUNTAȘUL: Da, totul.

VĂDUVA: Chiar și WC-ul?

NUNTAȘUL: Da, chiar și WC-ul.

NINA: Asta nu cred că mi-ar conveni.

PAUL: Ei, de parcă ne întreabă cineva.

Scena 9

Intră regele.

REGELE: Un regat! Dau un cal pentru un regat! Mi-a văzut careva regatul? Mi-a dispărut regatul!

VĂDUVA: Cum arăta?

REGELE: Ce?!

VĂDUVA: Regatul dumneavoastră.

REGELE: Arăta așa... vintage. Dar m-a pus dracu' să-l dau pentru un cal și acum îl vreau înapoi. Doar că nu-l mai găsesc.

PAUL (*către Nina*): Ai văzut, dragă? Pierd oamenii regate. Ce să ne mai plângem noi pentru o casă veche?

NINA: Lasă, că ăsta nu l-a pierdut pur și simplu. N-auzi că l-a dat la schimb? Acum, să-i fie de bine.

REGELE vede mireasa care dormea pe jos și încremenește. Se apropie și o privește fermecat.

REGELE: Cine-i frumoasa adormită?

VĂDUVA: Ia stați puțin. (*Către Rege*): Dumneavoastră nu sunteți cumva domnul Richard al III-lea?

PAUL: Îl cunoașteți?

VĂDUVA: Nu personal, dar am citit despre el. A fost rege în Anglia.

PAUL: I-auziți, domnul Richard. Regatul dumneavoastră nu-i aici. E în Anglia.

REGELE: Serios?! Nu cred... Aici e strada Narciselor nr. 5?

NINA: Da. Uite, scrie și pe poartă.

REGELE: Atunci aici e.

PAUL: Ce-i aici, domnule?!

REGELE: Regatul.... Știți, l-am cumpărat prin programul Primul regat. Am contractul notarial. Uite, scrie aici: Narciselor nr. 5.

REGELE scoate o hârtie și le-o arată. Ceilalți o dau din mână în mână, o citesc și se miră.

NINA: Și calul, unde e? N-ar trebui să-l dați înapoi? Așa ar fi cinstit.

VĂDUVA: Da, ați dat un regat pentru un cal, acum dați un cal pentru un regat, nu?

REGELE: Calul a murit.

PAUL: Atunci cum dați un cal pentru un regat, dacă nu mai aveți cal?

REGELE: N-am zis că n-am, am zis doar c-a murit.

PAUL: Și cine-ar da un regat pentru un cal mort? De ce-a murit?

REGELE: De drum lung. Știți cum se zice: Calul moare de drum lung, și prostul de grija altuia.

MIREASA (*ridicându-se în șezut*): Cum adică, se zice? Cine zice?

NINA: Înțelepciunea populară.

NUNTAȘUL: Tu dormi acolo, ziceai că ți-e somn.

MIREASA: Nu pot să dorm dacă vorbiți tot timpul. Și eu altfel am auzit că zice înțelepciunea populară.

REGELE: Adică?

MIREASA: Se zice: Nu mor caii când vor câinii.

REGELE: Adică nu e mort?! Serios?! Calul meu trăiește?!

VĂDUVA: Nu așa se zice. Se zice: Calul de dar nu se caută la dinți. Țsta era un cal de dar, nu?

REGELE: Da, îl promisem în dar de la tatăl meu, Richard al II-lea. Era o moștenire de familie, se transmitea din tată-n fiu.

MIREASA: Ia mai dați-l dracului de cal. Doar n-o să vorbim toată noaptea despre un cal mort. Ce să mai faci astăzi cu un cal? Cumpără-ți, domnule, o mașină...

(*Către nuntaș*): Marcele, n-a sunat iubi?

NUNTAȘUL: Nu. Nu-i semnal aici.

MIREASA: O să pierd avionul.

NUNTAȘUL: Asta e, se întâmplă. Oricum, nu e avionul tău. Nu vezi, pierd oamenii case, regate...

VĂDUVA: Cimitire...

MIREASA: Restaurante...

CITITORUL DE CONTOR (*bagă capul din culise*): Contoare...

Scena 10

PAUL: Și ziceți că aici, pe Narciselor 5, e un regat?!

REGELE: Da. Am certificat de la cadastru.

PAUL: Ai auzit, Nino? Ți s-a împlinit visul. Toată viața ai fost regalistă. Iată, acum aflăm că am trăit într-un regat. Și noi habar n-aveam.

NINA: Zău?! Trăiască monarhia! Totuși, sunt un pic confuză. Aici, pe Narciselor nr. 5, să fie și casa noastră, și cimitir, și regat, și restaurantul Căprioara? Cum vine asta?

NUNTAȘUL: Eu cred că au greșit ăia la cadastru.

VĂDUVA: Poate. Dar e posibil să fie și altceva. Voi n-ați auzit de realități paralele? Poate că asta ni se-ntâmplă. Trăim în realități paralele.

NINA: Adică nu trăiesc într-un regat? Sunt doar paralelă cu el?

VĂDUVA: Și cu cimitirul.

NUNTAȘUL: Cu restaurantul Căprioara.

PAUL: Și cu casa noastră, Nina.

CITITORUL DE CONTOR (*bagă capul din culise*): Și cu contorul.

PAUL (*către CITITORUL DE CONTOR*): Du-te, domnule, acasă! N-ai zis că pleci acasă?

REGELE: Totuși, n-am aflat cine-i prințesa. Știți, de cum am văzut-o, am simțit că inima mea bate mai tare. Doamne, e-așa frumoasă! Cred că m-am îndrăgostit.

NUNTAȘUL: Du-te, domnule, de-aici. Prințesa e măritată.

MIREASA: Tu ce te bagi, Marcele? Lasă omul să vorbească.

NUNTAȘUL: Cum adică ce mă bag? Răspund pentru tine. Trebuie să te predau lui bărbatu-tău.

MIREASA: Păi predă-mă. De ce nu mă predai?

REGELE: N-ai putea să mi-o predai mie? O mireasă! Dau un cal pentru o mireasă!

NUNTAȘUL: Care cal, domnule? Mă rog, majestate. N-am stabilit că e mort? Vrei să-ți dau prințesa asta vie pe un cal mort? Nu, prefer abonamentul la sală și sticla de whiskey. Chiar și nonsensul e mai bun decât un cal mort.

REGELE: Dar aș putea s-o fac regina Angliei. Știți, regina de acum s-a cam învechit.

MIREASA: Da! Grozav! Marcele, dă-l dracului de nonsens. Când voi fi regina Angliei, te înnobilez. Îți voi da titlul de cavalier. Și-aș putea și eu să fac sex în noaptea nunții. Și să fac copii. Nu orice fel de copii, aș face prinți.

REGELE: Da, Richard al IV-lea, al V-lea, al VI-lea...

Mireasa se ridică și se agață de gâtul regelui.

NUNTAȘUL: Nicoleta, șezi! Ai înnebunit? Auzisem eu că ești rea de muscă, dar chiar așa... din noaptea nunții? Ce te face, femeie nebună, să-ți uiți jurămintele de fidelitate? Ai promis că îl vei iubi până când moartea vă va despărți.

MIREASA: Da, dar... Vai, de ce-am făcut una ca asta?!

NINA: Cum adică?

VĂDUVA: Ce vrei să spui, drăguță?

PAUL: Lăsați-o în pace, e obosită, nu știe ce spune.

MIREASA: Eu voiam doar să spun că... de unde să știm noi asta? Știe cineva ce se va întâmpla în viitor? Vi se pare că am calități paranormale?

NINA: Nu s-ar zice. Dar nu te cunosc prea bine.

NUNTAȘUL: N-are. Și eu o cunosc.

MIREASA: Atunci ce-s porcăriile astea de jurămintele? De unde să știu eu dac-am să-l iubesc sau nu toată viața?

VĂDUVA: Draga mea, exact ăsta-i rolul jurămintelor. E un legământ. Asta te obligă. Uite, eu îl iubesc chiar și post-mortem.

Văduva strânge urna la piept.

NUNTAȘUL: E un fel de programare mentală.

NINA: Ai jurat, acum trebuie să-l iubești. N-ai încotro.

MIREASA: Dar asta-i o sentință pe viață!

NINA: Păi nu știai asta, draga mea?

MIREASA: Ei, parcă se gândește cineva la asta... Înainte de nuntă ești prins într-un vârtej: alege nașii, rezervă localul, comandă-ți rochia, tipărește invitațiile, programează-te la cosmetică... Cine se mai gândește la ce-o să fie după?

REGELE: Noi, când ne săturam de o nevestă, porunceam să-i taie capul.

NUNTAȘUL: Sau simulați un accident.

PAUL: Ei, în vremurile noastre nu trebuie să apelăm la așa măsuri extreme. Între timp s-a inventat divorțul.

Scena 11

Mireasa se trânteste pe jos, îmbufnată, și încearcă să adoarmă iar.

REGELE: Divorț... Nu-nțeleg cum vine asta. Nu-i mai ușor să-i tai capul?

MIREASA (*ridicându-se în picioare*): Cui să-i taie capul? Mie?! Vaaai... Majestate, m-am răzgândit. Nu mai vreau să fiu regina Angliei. Doamne, dar am așa un cap drăguț... Ce m-aș face fără el? Stați să-mi fac un selfie.

Mireasa își face un selfie, două, trei... Apoi privește fotografiile, încântată, și începe să cânte.

MIREASA: ♪Și ce cap frumos răsare,

Nu-i al meu, al meu e oare...

NUNTAȘUL: În democrație, nu poți omorî oamenii așa, pur și simplu. Trebuie să folosești metode mai subtile.

REGELE: Democrație, altă porcărie! Nu-mi plac vremurile astea. Văd că acum fiecare face ce-l taie capul și nu-i taie nimeni capul. Asta nu e sănătos.

NUNTAȘUL: Are dreptate domnul rege. Dar nu cum își închipuie el.

PAUL: Ce vrei să spui?

NUNTAȘUL: Ne trebuie un alt mod de organizare a societății. Nu vedeți că ăsta nu dă rezultate? Unul bazat nu pe ierarhie, ci pe heterarhie. Să contribuim toți la

deciziile care ne privesc. E așa de simplu acum... Putem vota instant, de pe laptop, tabletă, telefon. Direct, nu prin reprezentanți.

VĂDUVA: Asta-i chiar interesant. Atunci n-am mai avea nevoie de conducători?

NUNTAȘUL: Am fi propriii noștri conducători. Am trăi în armonie și pace. Vedeți doar cum se schimbă oamenii când au puterea. Așa, puterea e la toți și nu e la nimeni totodată.

MIREASA: Marcele, termină. Aici nu ești la tine la serviciu.

NINA: Dar cu ce se ocupă dumnealui?

MIREASA: E visător principal.

PAUL: Adică e plătit să viseze?

MIREASA: Așa cred.

Scena 12

NUNTAȘUL: Uite, vedeți? Din cauza acestei rezistențe la schimbare nu se întâmplă. Oameni buni, de ce vă e frică de schimbare?

REGELE: Mie nu mi-e frică de schimbare. După cum vedeți, am înviat și am revenit pe pământ.

VĂDUVA: Majestate, vorbea cu oamenii buni. Noi îl așteptam să revină pe Iisus Christos, nu pe un personaj din Shakespeare.

MIREASA: Sau, dacă trebuia să revină un personaj din Shakespeare, putea măcar să vină Romeo.

REGELE: Vai, iubită prințesă... Remarca dumitale mă face să-mi sângereze inima. Aș vrea să știi că eu nu arăt nici pe departe așa hidos cum m-a descris Shakespeare. Ca personaj istoric, am fost chiar un bărbat arătos. Oricum, filozofăm prea mult și asta e din cale-afară de periculos.

REGELE. Mai bine am face ceva util. Ar trebui să organizăm o tabără unde să înnoptăm.

PAUL: O tabără! Bună idee! Dar de ce?

REGELE: Ca să ne apărăm de dușmani. Și de fiarele pădurii. Tu, tu și tu (*arată către Nina, Văduvă și Nuntaș*) mergeți după lemne, să facem un foc.

Cei numiți pleacă după lemne, bombănind: De ce eu? De unde lemne? De când ne dă ăsta ordine? Ce, suntem în pădure?

Scena 13

MIREASA (*se ridică într-un cot și începe să bâzâie*): Mie mi-e foaaameee....

PAUL: Cred și eu. Cui nu-i e?

MIREASA: Cred că acum se servește tortul miresei. Vaai, cu cine taie iubi tortul miresei? (*Se pune din nou pe bâzâit*).

REGELE (*către Paul*): Noi doi mergem să vânăm ceva. Trebuie să ne hrănim oamenii.

PAUL: Adică ce să vânăm?!

REGELE: Niște vietăți, ceva. Un mistreț, un cerb. Măcar câțiva iepuri.

PAUL: Un cititor de contor... De unde cerbi și iepuri în oraș? Și-apoi, nici n-am armă.

REGELE: Vai! Și voi cum procedați când vă e foame?

PAUL: Comandăm pizza.

MIREASA: Pizzaaaa... Vreau pizza! Vai, niciodată nu mi-am închipuit că voi mânca pizza în noaptea nunții.

Paul încearcă din nou telefonul, dar degeaba.

PAUL: Draga mea, n-ai nicio grijă, se pare că nu vei mânca pizza în noaptea nunții. (*Către REGE*) : Majestate, presupun că n-ai un telefon mobil. Sau ai?

REGELE: Ba am. Cine n-are acum telefon mobil? Doar că n-am cu cine să vorbesc. Toți cunoscuții mei sunt morți de vreo 600 de ani. Îl folosesc mai mult pe post de GPS. Altfel nu mă descurc. România asta-i tare întortocheată. (*Scoate telefonul și se uită la el*). Oricum, n-am semnal.

PAUL: Da, se pare că mai degrabă găsim cerbi decât semnal...

CITITORUL DE CONTOR (*bagă capul din culise*): Pun pariu că nu v-ați plătit abonamentul.

PAUL: Tot n-ai plecat? Domnule Richard, sabia aia funcționează? Că ăsta mă enervează din cale-afară.

REGELE: Habar n-am, e cam ruginită, n-am mai folosit-o din Războiul celor 2 roze.

REGELE scoate sabia, îi încearcă tăișul și i-o întinde lui Paul.

Scena 14

REGELE rămâne cu mireasa.

MIREASA: Cum ai ajuns tocmai aici, majestate?

REGELE: Vai, frumoasă prințesă, de când m-au dezgropat ăștia nu mai am liniște. Bântui de colo-colo, nici nu mai știu unde să mă ascund.

MIREASA: Dar cine v-a dezgropat?!

REGELE: Ia, niște arheologi, domniță, fir-ar ei blestemați pe veci. M-au descoperit acum câțiva ani. Și de-atunci, îmi fură oasele, mi le măsoară, mi le compară, mi le datează cu carbon 14... Nu mai poți trăi nici mort, zău așa...

MIREASA: Vai, îngrozitor... Deci nu numai calul este mort. Păcat.

Intră Paul cu sabia în mână pe care o întinde regelui.

PAUL: Gata, am scăpat de el.

REGELE: L-ai omorât? Deci sabia e încă bună?

PAUL: Aaa, nu, dar s-a speriat când a văzut sabia și a luat-o la fugă.

Scena 15

Apar Nuntașul, Nina și Văduva, cu câteva surcele.

NUNTAȘUL: Altceva n-am găsit.

NINA: De unde lemne?!

VĂDUVA: Le-au dat la export pe toate.

Se așează toți, unii pe jos, alții pe bancă.

PAUL: Oricum, nu puteam să facem foc aici. Nu ne lăsau pompierii.

CITITORUL DE CONTOR (*apare din nou*): Aviz ISU aveți?

PAUL: Dar ce treabă ai cu avizul ISU? Ce, ești pompier?

CITITORUL DE CONTOR: Cum adică? Eu reprezint sistemul. N-am de gând să mă fac că nu văd aceste ilegalități care se întâmplă pe Narciselor 5.

MIREASA: A zis cineva pompier? E vreun pompier pe-aproape? Vreau un pompieeeeer!

NUNTAȘUL: Ce să faci, Nicoletto, cu un pompier?

MIREASA: Cum adică? Găsesc eu ce să fac.

NINA: Draga mea, deși îți înțeleg nevoia de a face sex în noaptea nunții, ar fi bine să nu mai chemăm și alte persoane. Deja suntem prea mulți. Nu vezi că abia încăpem noi în acest nonsens?

VĂDUVA: Dar, totuși, un pompier nu era rău. N-am mai văzut un pompier de când eram tânără.

PAUL: Oricum, nu e niciun pompier, vă certați degeaba. Eu zic mai bine să vedem cum ne organizăm. Trebuie, într-un fel sau altul, să supraviețuim.

VĂDUVA: Dați-mi voie să vă contrazic. Nu e neapărat necesar. Știți, în realitate unii supraviețuiesc, alții nu.

NINA: Ce vrei să spui? Păi atunci ce să facem?

REGELE: Să luptăm. Viața e o luptă.

NUNTAȘUL: Să luptăm, dar... cu cine?

REGELE: Cu dușmanul. Așa se întâmplă la război.

PAUL: Bine, dar unde-i dușmanul? Vedeți voi vreun dușman?

NINA: Of... Nici dușmani nu mai avem?

VĂDUVA: Dușmanul nu e întotdeauna vizibil.

NUNTAȘUL: Atunci de unde știm că există? Poate nici n-avem dușmani.

PAUL: Totuși, vedeți câte se-ntâmplă... Cineva trebuie să fie vinovat de toate astea...

MIREASA: Ei, cum rămâne? Avem dușmani sau n-avem dușmani?

PAUL: Ar trebui să analizăm faptele. Să ne facem un plan.

REGELE: O strategie. Așa se cheamă la război.

Scena 16

MIREASA: Ați luptat la război, majestate?

REGELE: Am murit în război, prințeso.

MIREASA: Și cu cine ați luptat? Măcar ați avut dușmani? Vreau să spun, dușmani vizibili?

REGELE: O, da, pe vremea aceea erau dușmani câtă frunză și iarbă.

MIREASA: Iarbă! Da, iarbă. Are cineva niște iarbă?

NUNTAȘUL: Nicoletto, potolește-te! De unde iarbă?

MIREASA: Dacă aveam semnal, știam eu de unde.

CITITORUL DE CONTOR (*de după gard*): Dar știți că-i infracțiune, nu?

Mireasa aruncă cu buchetul după el. Cititorul de contor dispare din nou.

MIREASA: Cu cine ați luptat la război? Cu Hitler?

NUNTAȘUL: Aoleu, Nicoletto, taci din gură, că ne facem de râs. Of, că tare ești proastă. Și i-am spus să nu te ia.

MIREASA: Să știi că te spun lui iubi. Tot timpul te iei de mine. Ce-am zis? L-am întrebat cu cine-a luptat.

REGELE: Am luptat în Războiul celor 2 roze, domniță.

MIREASA: Roze? Adică trandafiri?!

REGELE: Exact. Ca trandafirii din buchetul tău, prințesă. (*Regele merge după buchetul aruncat de mireasă, îl ridică, îl miroase și i-l restituie*). Albul era culoarea oștirii mele. Iar roșu era culoarea dușmanilor.

MIREASA: Vaai, ce frumos! Un război al florilor! Marcele, mi-e sete. Dă-mi ceva de băut.

NUNTAȘUL: De unde să-ți dau, fată? Nu mai e nici strop de băutură. (*Întoarce sticla de șampanie cu gura-n jos ca să arate că e goală*).

NINA: Mai am eu niște apă de pe drum. (*Caută într-o sacoșă și scoate o sticlă de apă pe care o întinde miresei*). Ia o gură și dă-o mai departe, să bea toată lumea.

Mireasa bea o gură de apă și dă sticla mai departe, care trece pe la toată lumea, inclusiv Cititorul de contor care întinsese o mână de după gard.

Scena 17

PAUL: Totuși, are cineva idee ce se-ntâmplă? De ce dispar toate?

MIREASA: De ce n-avem semnal?

NINA: Eu cred că suntem într-o realitate paralelă.

VĂDUVA: Și eu tot asta cred.

MIREASA: Ne trebuie un semnal paralel.

PAUL: Își amintește cineva că exista viață și înaintea telefonului mobil?

NUNTAȘUL: Dacă s-a întâmplat o catastrofă? Dacă a dispărut viața de pe pământ și noi suntem singurii supraviețuitori?

NINA: Începe să mi se facă frică.

PAUL: Vă dați seama ce responsabilitate? Noi trebuie să continuăm viața pe pământ.

MIREASA: Să ne-nmulțim.

REGELE: Să ne luptăm.

CITITORUL DE CONTOR (*ițindu-se de după gard*): Să plătim taxe și impozite!

VĂDUVA: Cu cine să ne luptăm, majestate?

REGELE: Cu dușmanul.

NUNTAȘUL: Cu ăsta cu taxele și impozitele lui. Cu sistemul.

PAUL: Nevastă-mea spunea mai devreme că s-a schimbat vibrația pământului. Cred că vechiul sistem nu se mai potrivește cu noua vibrație.

NINA: Da, trebuie schimbat.

PAUL: Știe cineva ce-i cu vibrațiile astea? Voi ați simțit ceva?

MIREASA: N-am simțit nimic. Mi-am uitat vibratorul acasă.

VĂDUVA: Eu simt. Se întâmplă lucruri. Nu se schimbă doar Pământul. Și noi ne schimbăm.

NINA: Ne schimbăm, așa e. Ieri aveam casă. Azi sunt homeless.

NUNTAȘUL: Toți suntem. Dormim sub cerul liber. De la nonsensul ăla ni se trage. Viața e un nonsens.

Scena 18

VĂDUVA: Voi credeți că faptul că ne aflăm cu toții aici este o simplă întâmplare?

PAUL: Așa pare. Doar n-am plănuit noi să ne întâlnim

VĂDUVA: Nu, nu noi... Totuși, cineva ne-a adunat aici cu un scop.

NUNTAȘUL: Care să fie ăla?

PAUL: Habar n-am. Să ne gândim.

Se gândesc.

NINA: Oare vom deveni mai buni sau mai răi?

VĂDUVA: Ția buni vor deveni și mai buni. Ția răi...

NUNTAȘUL: Vor deveni și mai răi?

VĂDUVA: Ția răi vor dispărea.

PAUL: Serios? Poate au și dispărut. Nu vedeți că nu mai e nimeni în afară de noi?

NINA: Atunci... înseamnă că noi suntem ăia buni?

PAUL: După ce recunoști un om bun?

VĂDUVA: Omul bun nu-i judecă pe alții.

NUNTAȘUL: Omul bun dăruiește mai mult decât primește.

NINA: Omul bun iartă și uită.

MIREASA: Omul bun iubește și dăruiește iubire.

PAUL: Omul bun e recunoscător.

CITITORUL DE CONTOR: Omul bun are compasiune față de alte ființe. De aceea își plătește impozitele către stat.

REGELE: Omul bun este rău.

PAUL: Majestate, ăsta e un nonsens.

NUNTAȘUL: ăsta-i altul. Nu-i nonsensul meu.

Scena 19

MIREASA: Mie mi-e somn. Ce-ar fi să dormim puțin?

VĂDUVA: Păi dormi, dragă. De ce nu dormi?

MIREASA: Nu pot, dacă vorbiți tot timpul.

NINA: Are dreptate fata. Toți ar trebui să tragem un pui de somn. Măine cine știe ce ne mai așteaptă.

REGELE. Așa e. Dau poruncă supușilor mei să meargă la culcare. Prințesa vrea să doarmă.

PAUL: Cine-s supușii tăi?!

REGELE. Voi toți.

NINA: Cum așa?

REGELE: Vedeți voi alt rege pe-aici? Eu sunt regele, toți ceilalți sunt supușii mei.

NINA: Așa e, trăim într-un regat. E necesar să ne organizăm ca atare. Oare cum se cheamă regatul nostru?

REGELE: Evident, Regatul Narciselor. Măine toată lumea va depune jurământul de vasalitate. Voi face și câteva înălțări în grad, pentru cei merituoși. A, și să dați de veste în ținut că angajez călău. Dacă, bine-nțeles, nu se pricepe la asta careva dintre voi.

CITITORUL DE CONTOR: Pare o slujbă potrivită pentru mine, majestate.

REGELE: Bun. Măine vei da o probă. Vei tăia câteva capete, să vedem dacă te pricepi. Eu mă gândisem că vei strânge birurile. Dar oricum vei avea nevoie de un al doilea, job, că nu te plătesc prea bine. Gata acum cu vorba. E cazul să ne odihnim. Măine va fi o zi grea. Așadar, liniște.

Scena 20

NUNTAȘUL: Majestate, vremurile s-au schimbat. S-a schimbat vibrația pământului. Nu mai suntem în evul mediu. Eu cred că avem nevoie de o organizare statală mai modernă.

REGELE: Asta-i anarhie!

PAUL: Raportat la ce?

REGELE: Dar avem nevoie de organizare. Trebuie să ne hrănim poporul. Avem o răspundere față de oameni.

NUNTAȘUL: Sigur. De mâine ne vom apuca de treabă. Dar tăiatul capetelor supușilor nu pare o activitate prea productivă. Nu de alta, dar și-așa suntem puțini.

REGELE: Bine, dar n-avem de niciunele. Cu ce să ne-apucăm de treabă?

VĂDUVA: E o zicală care spune: Fă rai din ce ai. Am văzut aici, în această comunitate, multă iubire în sufletele unora dintre noi. Am putea s-o folosim.

MIREASA: Oooo, asta-i grozav. Am putea să exportăm iubire. Dintotdeauna mi-am dorit să lucrez în comerț exterior.

REGELE: Și eu ce-aș putea să fac? Am și eu ceva iubire, dar o păstrez pentru prințesa asta minunată. Nu pot renunța la ea.

NUNTAȘUL: Majestate, am observat la dumneavoastră că aveți o grămadă de curaj. N-ar fi grozav să predați niște lecții de curaj?

REGELE: Curaj! Așa e! Am curaj suficient să dau și altora.

VĂDUVA: Eu aș putea să produc recunoștință. Nu e niciodată destulă recunoștință în lume.

PAUL: Mie mi-ar plăcea să mă ocup de iertare. Oamenii au nevoie de iertare. Cu timpul, am putea construi un sanatoriu unde am trata oamenii care au nevoie de iertare.

NINA: Și eu ce voi face? Aaa, știi! Voi curăța aurele. O curățătorie de aure! Asta chiar ar fi grozav.

NUNTAȘUL: Da, sunt atât de multe de făcut... Eu voi face un institut de schimbare a convingerilor... Dar acum să ne odihnim puțin. Mai vorbim și mâine.

Toți se întind pe iarbă căutându-și poziții cât de cât comode. O vreme este liniște.

Scena 21

Sse aude mireasa bâzâind.

VĂDUVA: Ce-i, fato? Ce s-a-ntâmplat?

NUNTAȘUL: Acum ce mai e, Nicoletto? Ce nu-ți convine?

REGELE: Ce o supără pe prințesa mea?

MIREASA: Trebuia să fie cea mai fericită noapte în viața meaaaa... E noaptea nunții meeleeeee...

NUNTAȘUL: Păi da. Chiar e noaptea nunții tale. De ce nu ești fericită?

MIREASA: Da, dar trebuia să fiu la Veneția, cu iubi. Și când colo, eu dorm în iarbă ca un boschetar înconjurată de o grămadă de necunoscuți.

NUNTAȘUL: Ei, pe mine mă cunoști, nu? Și-apoi... M-a picat. Cred că începe ploaia. Vei fi ca la Veneția în curând.

MIREASA: Nu vreau să plouă. Îmi udă voalul. Mai bine eram melci.

NINA: Melci? De ce?

MIREASA: Melcii au mereu casa cu ei. Începe ploaia, se bagă sub cochilie și gata. Nu se udă voalul. ♪Melc, melc, codobelc, Scoate coarne bourești...

PAUL: Ar fi bine. Nu știu cum oamenii nu s-au gândit încă la asta. Așa cum au inventat telefonul mobil, ar putea să inventeze și casa mobilă.

NUNTAȘUL: Vă dați seama ce practic ar fi? Cât s-ar economisi cu transportul? N-ar mai trebui să mergi acasă în fiecare seară, din moment ce ai casa cu tine.

VĂDUVA: Da. Te-ai retrage în tine însuși. Și nu doar fizic... Așa cum se întâmplă când meditam.

PAUL: Ei, nu meditează toată lumea.

VĂDUVA: Sau când ne rugăm. Când ești singur cu tine însuși. Într-un fel, chiar suntem melci.

Scena 22

VĂDUVA: Spune-mi, Nicoleta... Crezi că fericirea ta e la Veneția?

MIREASA: Sigur. Veneția. Dacă-ai ști de când visez... ♪Și te du la Dunăre, Și bea apă tulbure...

VĂDUVA: Ai fost vreodată fericită?

MIREASA: Sigur că da. Normal. De multe ori.

VĂDUVA: Erai la Veneția?

MIREASA: N-am fost niciodată la Veneția. Ce vrei să spunei?

VĂDUVA: Atunci, ce te face să crezi că ai fi fericită la Veneția? Veneția e doar un loc geografic. Nu e încărcat cu fericire.

MIREASA: Da, dar... aș fi cu Iubi. ♪Și te du la baltă, Și bea apă caldă...

VĂDUVA: Vrei să spui că Iubi te face fericită?

MIREASA: Sigur. E iubirea vieții mele.

VĂDUVA: Și înainte de Iubi... ai fost vreodată fericită?

MIREASA: Ei, mai demult... Am avut un prieten, Doru... Am fost împreună doi ani. Dar m-a părăsit. Oricum, nu-nțeleg ce vreți să spuneți.

VĂDUVA: Voaim să spun... Ești sigură că te uiți unde trebuie după fericire?

Mireasa se uită nedumerită în jur.

MIREASA: Nu știu.

VĂDUVA: Înăuntrul tău ai încercat? Majoritatea dintre noi căutăm fericirea înafara noastră. Sau, mai rău, în alții. Și când aceia pleacă... Cum ai fost după ce te-a părăsit Doru?

MIREASA: Nu vreau să-mi aduc aminte... Am încercat să mă sinucid... ♪Și te suie pe buștean, Și mănâncă leuștean...

VĂDUVA: Și dacă pleacă și Iubi?

MIREASA: Nu, Iubi nu pleacă... Și dacă pleacă, îl omor cu mâna mea.

VĂDUVA: Încearcă înăuntrul tău. Iubește-te. Nu te lăsa cu totul pe mâna nimănu. Tu nu te vei trăda. Nu te vei înșela. Nu te vei părăsi niciodată.

MIREASA: Aaaaa... Înțeleg. Sau... Mă gândesc la asta mâine. Acum vreau să dorm.

VĂDUVA: Da. Noaptea e un sfetnic bun. Avem nevoie să ne refacem forțele, ca să putem accepta schimbările.

EPILOG

Liniște. Se aud doar răsuflările celor care dorm. Din când în când, câte-un sforăit, câte-un suspin. Mireasa mai cântă în somn Melc, melc, codobelc. La un moment dat se-aude un cocoș cântând. Nina tresare și se ridică în capul oaselor. Întinde o mână după Paul și-l scutură de umăr.

NINA: Paul! Paul, scoală-te. Ai auzit?

PAUL (*somnoros*): Nu, ce s-aud?

NINA: A cântat cocoșul. Țsta-i cocoșul nostru!

PAUL: Oare?! De unde s-a auzit?

NINA: Din curtea noastră.

Se aude un câine lătrând.

NINA: Și câinele! Ai auzit? Țsta-i Rocky al nostru!

Paul și Nina se ridică și se uită, oarecum cu teamă, peste gard.

NINA: Casa! Casa noastră... S-a întors! Vezi?

PAUL: Da. S-a întors. Oare unde-o fi fost?

NINA: Nu știu. Și nici nu-mi pasă.

PAUL: Cred că nu vom afla niciodată.

Paul scoate telefonul din buzunar și privește ecranul.

PAUL: S-a întors și semnalul. Hai să-i sculăm și pe ăștia, să-i trimitem înapoi de unde-au venit.

Sună un telefon. E al Nuntașului. Toți încep să se trezească. Nuntașul răspunde la telefon.

NUNTAȘUL: Da. Bună, Relule. Nu. Nu. Suntem bine. Nu, măi, n-am fugit cu nevastă-ta, Doamne ferește... Știu. Îți povestesc când ne vedem... Hai, lasă. Da, suntem bine amândoi. Hai, vino să ne iei... Narciselor nr. 5. Nu, nu la restaurant. Cred că într-o realitate paralelă... Bine, așteptăm.

MIREASA: Iubi? Era Iubi? E supărat? Vine să ne ia? Vaai, are cineva un pieptăn? Niște ruj?

NINA: Da, poți merge în casă. Găsești în baie tot ce-ți trebuie.

MIREASA: Nu, lasă, n-am răbdare. Acum nici nu mai contează. Deja sunt măritată.

VĂDUVA (*se uită peste gard*): Au înflorit narcisele.

REGELE (*se uită și el*): Mi-a înflorit regatul!

Se aude un claxon.

MIREASA: Iubi! Țasta-i Iubi. A venit să ne ia. Hai, Marcele, să mergem.

Mireasa îl ia de mână pe Nuntaș și îl trage după ea. Apoi se oprește și se întoarce spre ceilalți.

MIREASA: N-am să vă uit niciodată. Deși aș vrea. Putem să facem un selfie cu toții?

Se adună cu toții și fac fotografii. Claxonul lui Iubi sună insistent.

MIREASA: Gata, gata, venim.

Mireasa vrea să plece din nou, dar se oprește și aruncă buchetul în sală, către spectatori. Apoi iese împreună cu Nuntașul, cântând Melc, melc, codobelc.

VĂDUVA: Plec și eu. (*Ridică urna de pe jos*). Nu mai are rost să caut cimitirul. Probabil au terminat deja. (*Către urnă*). Îmi pare rău, Andrei. Știi că n-a fost vina mea. Hai să mergem acasă. (*Își scoate pantofii negri cu toc și iese ținând într-o mână urna, în cealaltă pantofii*).

REGELE: Regatul meu s-a depopulat de tot. Eu peste cine mai domnesc acum?

PAUL: Majestate, problema s-a rezolvat. Regatul nu-i aici.

REGELE: Cum așa? N-ați văzut actele? E pe Narciselor nr. 5.

PAUL: Poate. O fi strada și numărul, dar în alt univers.

REGELE: Și eu unde mă duc acum?

NINA: Înapoi, în istorie. Brexit, majestate.

REGELE: Asta-i anarhie! Voi pune să vă taie capetele! Mă trimiteți înapoi în exilul istoriei.

PAUL: Când plecați, să luați și calul ăla mort. Nouă nu ne folosește.

Regele pleacă, târându-și sabia după el.

PAUL: În sfârșit... Nonsensul s-a mai risipit.

NINA: Simți cum ni s-a ridicat vibrația?

PAUL: Asta era? Am simțit o schimbare.

NINA: Ți-am spus eu că nu costă.

PAUL: Zău? Nu costă? Chiar nu simți că ne-a costat mai mult decât dacă plăteam?

NINA: Da. Într-un fel ai dreptate.

PAUL: Acum putem să reparăm și acoperișul.

NINA: De unde bani?

PAUL: Facem un împrumut la bancă.

NINA: Și dacă pierdem casa?

PAUL: Acum nu mai mi-e frică. Am mai trecut prin asta. Într-un fel, o scoatem noi la capăt.

Paul o ia pe Nina pe după umeri și se îndreaptă încet spre casă. În urma lor vine Cititorul de contor, cu lanterna, carnetul și pixul.

CITITORUL DE CONTOR: Acuma pot să citesc contorul?

CORTINA